

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że P. K., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom : emerytalnemu , rentowym , wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. W treści uzasadnienia organ rentowy wskazał ,że poddał w wątpliwość faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej przez P. K. począwszy od dnia 8 listopada 2017 r. Zdaniem organu rentowego , przedstawiona dokumentacja, oraz złożone przez P. K. wyjaśnienia wskazują na brak wykonywania działalności gospodarczej od ww. daty , a składane do ZUS dokumenty rozliczeniowe miały jedynie na celu uprawdopodobnienie wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły i służyły utrzymaniu tytułu do ubezpieczeń w celu umożliwienia uzyskiwania cyklicznych i długookresowych świadczeń finansowanych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W ocenie organu rentowego , brak przekonywujących dowodów wykonywania działalności oraz niskie kwoty przychodów z prowadzonej działalności świadczą o chęci świadomego osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że, zgodnie z art.58 par. 2 k.c., nieważna jest czynność prawna, sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

/decyzja k.37 - 38 akt ZUS/

W dniu 14 lutego 2020 r. P. K. złożył odwołanie od powyższej decyzji . W treści odwołania P. K. wskazał, że od 13 lat faktycznie prowadzi działalność gospodarczą , która sprowadza się do świadczenia usług budowlanych - posadzkarskich , a nadto regularnie uiszcza składki na ubezpieczenia oraz nie zalega z należnościami podatkowymi. P. K. podniósł, że w okresie od 2007 r. do 2017 r., tylko raz, przebywał na długotrwałym urlopie chorobowym z powodu ataku serca, a drugi taki dłuższy okres, przypadał w okresie od 1 grudnia 2017 r. do 30 kwietnia 2018 r. oraz od 1 października 2018 r. do 28 lutego 2019 r. i był spowodowany poważną chorobą kręgosłupa. W ocenie skarżącego , ww. decyzja oparta jest na błędnych ustaleniach faktycznych , a prowadzona przez niego , od dnia 15 kwietnia 2007 r. , działalność gospodarcza, ma charakter zarobkowy i ciągły.

/odwołanie k. 3 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie, z dnia 27.02.2020r., organ rentowy, działający za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

/odpowiedź na odwołanie k.12 - 13/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. K., urodzony (...), zarejestrował własną pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą (...) P.P.U. w Ł. w dniu 8 marca 2007 r. wskazując ,że jej przedmiotem jest wykonywanie robót budowlanych wykończeniowych , produkcja wyrobów pozostała , gdzie indziej niesklasyfikowana oraz sprzedaż hurtowa odzieży i obuwia. Jako datę rozpoczęcia działalności gospodarczej, P. K. wskazał datę 15 kwietnia 2007 r.

/zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej k.6/

Wnioskodawca zgłosił się, jako płatnik składek, oraz dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych od 1 maja 2009 r. i do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, od 1 czerwca 2009 r., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. Od 1 stycznia 2019 r., P. K. został zgłoszony do ubezpieczeń, jako osoba opłacająca składki na ubezpieczenia społeczne od podstawy wymiaru , której wysokość zależy od przychodów.

/okoliczności bezsporne/

W okresie od 1 grudnia 2017 r. do 30 kwietnia 2018 r. oraz od 1 października 2018 r. do 28 lutego 2019 r., wnioskodawca był niezdolny do pracy i miał, z tego tytułu, wypłacane zasiłki chorobowe.

/okoliczności bezsporne/

Od 2017 roku, działania, podejmowane przez wnioskodawcę, sprowadzają się do krótkotrwałego wynajmu pokoi na 1 - 2 doby , a także do wykonywania drobnych remontów. Wnioskodawca nie zawiera z klientami pisemnych umów , a wystawia im faktury , bądź rachunki. Wnioskodawca odprowadza składki od najniższej możliwej podstawy wymiaru składek , a wynika to ze zmniejszonej ilości wykonywanych zleceń z uwagi na stan zdrowia. Wnioskodawca nigdy nie zawieszał, prowadzonej przez siebie, działalności gospodarczej.

/okoliczności bezsporne/

W 2018 r. wnioskodawca , w związku ze zgłoszoną działalnością gospodarczą , uzyskał przychód w wysokości 2 540,00 zł.

/zeznanie podatkowe k.30 - 34 akt ZUS/

W 2019 r. wnioskodawca , w związku ze zgłoszoną działalnością gospodarczą , osiągnął przychód w następującej wysokości:

- 2 214,00 zł (3 razy po 600 zł netto) w związku ze świadczeniem usług malowania gabinetów.

- 1 300,00 zł za malowanie konstrukcji stalowych.

- 1 017,00 zł (900 zł netto) z tytułu wynajmu pokoi.

/dokumentacja k.18 - 26 akt ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie, zgromadzonych w aktach dokumentów, które nie były kwestionowane przez którąkolwiek ze stron.

W ocenie Sądu, o wykonywaniu działalności, dającej tytuł ubezpieczenia, nie świadczy fakt sporadycznego świadczenie drobnych usług remontowych , czy też okolicznościowego wynajmu pokoi. W ocenie Sądu, w kontekście całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności , ustalonych rzeczywistych kwot uzyskiwanych przychodów począwszy od dnia 8 listopada 2017 r. uznać należy, iż ww. czynności miały charakter albo pozorny albo incydentalny, uwiarygodniający, jedynie, fakt prowadzenia działalności , tym bardziej, że wnioskodawca był, w badanym okresie, na długookresowych zwolnieniach lekarskich i nigdy nie zatrudnił nikogo w swojej firmie, ani też nie upoważnił nikogo do dokonywania, w jego imieniu, czynności, związanych jego działalnością. Tym samym, w oparciu o sporadycznie świadczone usługi , czy też okazjonalnie wynajmowane pokoje nie sposób wnioskować, iż wnioskodawca prowadził, systematycznie, w sposób ciągły, swoją działalność. Powyższe, nie ma, bowiem, nic wspólnego z ciągłą, zorganizowaną, działalnością, podejmowaną w celach zarobkowych. Działalność okresowa, sporadyczna, mająca niejako na celu formalne utrzymanie, założonej działalności, nie jest, bowiem, jej realizowaniem w sposób ciągły, systematyczny, celem uzyskania rzeczywistego dochodu. W ocenie Sądu, odwołujący się, prowadząc działalność gospodarczą, w spornym okresie, od strony formalnej i podejmując czynności sporadyczne bądź stricte pozorne, uprawdopodobniał tylko jej prowadzenie, będąc świadomym, że ponosząc ciężar opłacania składki ubezpieczeniowej, będzie mógł, skorzystać ze świadczeń, w związku z chorobą. Tym samym, uprawniona jest teza, iż zmierzał on, jedynie, do osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią **art.6 ust.1 punkt 5 i art.12 ust. 1** ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z dnia 13 października 1998 r. (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 266) osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Ubezpieczeniu chorobowemu osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają dobrowolnie na swój wniosek (art.11 ust.2 ww. ustawy). Obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art.12 ust.1 ww. ustawy). Za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, z wyjątkiem ust. 6a (**art.8 ust.6 punktu 1** ww. ustawy).

Okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom określa przepis art.13 punkt 4 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który, wykonywanie działalności, zostało zawieszona na podstawie art. 36aa oraz przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (tj. Dz. U. z 2019 r., poz.1292). W orzecznictwie Sądu Najwyższego, jednolicie przyjmuje się, że wykonywanie tejże działalności, to rzeczywista działalność zarobkowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, LEX nr 483284; z dnia 18 lutego 2009 r., II UK 207/08, LEX nr 736738; z dnia 19 lutego 2009 r., II UK 215/08, LEX nr 736739; z dnia 19 lutego 2010 r., II UK 186/09, LEX nr 590235; z dnia 22 lutego 2010 r., I UK 240/09, LEX nr 585723; z dnia 18 listopada 2011 r., I UK 156/11, LEX nr 1102533).

W rozpoznawanej sprawie, spór dotyczył tego, czy wnioskodawca faktycznie wykonywał działalność gospodarczą w spornym okresie tj. od dnia 8 listopada 2017 r., co skutkuje obowiązkiem podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii, wskazać, w pierwszej kolejności, należy, na definicję działalności gospodarczej.

Definicja działalności gospodarczej do 29 kwietnia 2018 r. była ujęta w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 2168). Stosownie do tego przepisu działalnością gospodarczą była zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W chwili obecnej art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców określa, iż działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Podjęcie działalności gospodarczej przez osoby fizyczne i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, wymaga zgłoszenia do ewidencji działalności gospodarczej, przy czym istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego (art. 234 k.p.c.), według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie takie może być obalone, ale wymaga to przeprowadzenia przeciwdowodu. Można stwierdzić zatem, iż osoba, która jest wpisana w ewidencji działalności gospodarczej, a nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia tej działalności, powinna być traktowana jako prowadząca przedmiotową działalność. W wyroku z dnia 14 września 2007 r. (III UK 35/07, Lex nr 483284) Sąd Najwyższy wskazał natomiast, iż obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność - w tym działalność gospodarczą - wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności, a zatem o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, powodującym wyłączenie z tego ubezpieczenia, decyduje faktyczne zaprzestanie tej działalności, zaś kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają ewentualne znaczenie w sferze dowodowej, nie przesądzając same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. Tożsame stanowisko Sąd Najwyższy zaprezentował również w wyroku z dnia 11 lutego 2010 r. (I UK 221/09, Lex nr 585715) oraz z dnia 19 lutego 2010 roku (II UK 186/09, Lex nr 590235).

Wpis do ewidencji nie tylko legalizuje wykonywanie działalności gospodarczej, ale wyznacza, także, czasowe granice bycia przedsiębiorcą. Wynikają z niego, również, inne konsekwencje prawne, przewidziane w prawie podatkowym, finansowym, jak również, w prawie ubezpieczenia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 r., I UK 105/04, Legalis nr 69615).

Prowadzenie działalności gospodarczej o tyle stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom, o ile faktycznie ubezpieczony działalność tę wykonuje, choć stopień natężenia jego aktywności może być różny.

W orzecznictwie (np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., sygn. III CZP 117/91, OSNCP 1992/5/65) przyjmuje się, że cechami działalności gospodarczej są:

- 1) zawodowy (a więc stały) charakter,
- 2) związana z nią powtarzalność podejmowanych działań,
- 3) podporządkowanie zasadzie racjonalnego gospodarowania
- 4) uczestnictwo w obrocie gospodarczym.

Podkreśla się także, iż dla uznania określonej przedmiotowo działalności, za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: zarobkowości, zorganizowania i ciągłości. Brak którejkolwiek z nich oznacza, że dana działalność nie może być zakwalifikowana do kategorii działalności gospodarczej.

Przyjmuje się, zatem, że działalność gospodarcza z założenia jest działalnością wykonywaną w sposób zorganizowany i nastawioną na nieokreślony z góry okres, a ponadto związana jest z nią konieczność ponoszenia przez przedsiębiorcę ryzyka gospodarczego. Nie uznaje się, więc, za działalność gospodarczą: działalności okresowej i sporadycznej.

Przesłanka wykonywania działalności gospodarczej w sposób ciągły, nie jest rozumiana jako konieczność jej wykonywania bez przerwy, lecz jako zamiar powtarzalności, określonych czynności, w odróżnieniu od ich przypadkowości, sporadyczności lub okazjonalności.

Należy, także, wskazać, iż zgodnie z treścią **art.43¹ k.c.** przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową. W polskim prawie nie ma wymogu, aby działalność gospodarcza była prowadzona wyłącznie osobiście.

Samo stwierdzenie „prowadzi działalność”, zakłada określony ciąg działań, a nie tylko pojedyncze czynności. Przedsiębiorcą jest, więc tylko ten, kto wykonuje czynności powtarzalne i to w taki sposób, że tworzą one pewną całość, a nie stanowią oderwanego świadczenia, czy też świadczeń określonych rzeczy lub usług. Tylko, jeżeli takie działania mają charakter gospodarczy lub zawodowy, istnieją podstawy do uznania, że podejmujący je podmiot jest przedsiębiorcą (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 7 sierpnia 2006 r., I Acz 441/06, LEX nr 279953). Ciągłość działalności gospodarczej to - biorąc pod uwagę znaczenie językowe tej cechy - powtarzające się, regularnie występujące i trwające czynności. Jest przeciwstawna okazjonalności, jednorazowości, incydentalności i sporadyczności, bowiem działalność sporadyczna nie jest działalnością gospodarczą (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 września 1997 r., (...) SA (...)), nie jest natomiast zaprzeczeniem sezonowości, którą można odnieść do ciągłości działania w pewnym okresie (sezonie). Ciągłość elementem zamiaru podmiotu podejmującego działalność gospodarczą.

Zarobkowego celu działalności gospodarczej nie należy kojarzyć tylko z osiągnięciem dochodów z tej działalności. Kryterium dochodowości nie jest konieczną cechą definiującą działalność gospodarczą (tak uchwała Sądu Najwyższego z 30 listopada 1992 r., III CZP 134/92, Lex nr 298580). Istotne jest, że działalność gospodarczą cechuje jej prowadzenie na własny rachunek i ryzyko przedsiębiorcy w sposób zorganizowany i ciągły. Wprawdzie generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą (zamiast spodziewanych zysków), z uwagi na

koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru, ale inaczej należy ocenić sytuację, w której od początku wymiernym, stałym i założonym z góry kosztem, niezajdującym pokrycia w przewidywanych zyskach, staje się opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne. Wszystko to, może prowadzić do wniosku, że, z założenia, wynik finansowy prowadzonej działalności, jest nieistotny. Może to wskazywać na intencję (element subiektywny), nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej, lecz włączenia do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania świadczeń z tego tytułu. Uwypukla się to, szczególnie, w sytuacji, gdy osoba rozpoczynająca działalność, ma świadomość, że, z uwagi na stan zdrowia, nie będzie prowadzić działalności.

W tym miejscu wskazać należy, że prowadzenie działalności gospodarczej, to działanie stałe, nieamatorskie i nieokazjonalne, z elementem organizacji, planowania i zawodowości rozumianej, jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja. Z takim rozumieniem działalności gospodarczej korespondowała definicja przedsiębiorcy zawarta w art.4 ust.1 ww. ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którą „przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą”. Zakłada ona, bowiem własną aktywność przedsiębiorcy działającego we własnym imieniu, który dysponując fachowością, co najmniej planuje i organizuje czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W ocenie Sądu Okręgowego, z poczynionych ustaleń faktycznych, wynika, że stanowisko organu rentowego w kwestii faktycznego niewykonywania przez skarżącego działalności gospodarczej w spornym okresie, od 8 listopada 2017 r. , do dnia wydania zaskarżonej decyzji, jest uzasadnione. Świadczy o tym całokształt okoliczności sprawy. Nie może bowiem umknąć uwadze, że czynności stanowiące istotę działalności podejmowane przez wnioskodawcę tj. krótkotrwały wynajem pokoi , czy też wykonywanie drobnych remontów miały , począwszy od dnia 8 listopada 2017 r. , charakter jedynie incydentalny, sporadyczny i przypadkowy , a twierdzenie to z całą pewnością uzasadnia wysokość osiągniętych w tym czasie przez wnioskodawcę przychodów. Co również istotne , gdy wnioskodawca przebywał na długotrwałych zwolnieniach lekarskich nikt nie prowadził w jego imieniu przedmiotowej działalności gospodarczej. Wprawdzie nie ulega wątpliwości ,że wnioskodawca wykonywał pewne usługi , to jednak działania te z całą pewnością miały charakter epizodyczny i nie zmierzały do osiągnięcia zarobku. Samo zaś sporadyczne podejmowane ww. czynności nie świadczy o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej. Podkreślić w tym miejscu należy , że nawet dokonanie pojedynczych, okazjonalnych usług, ale o minimalnej wartości i bez istotnego zaangażowania sił i środków, bez organizacji i planowania, które by wskazywało na możliwość prowadzenia przez daną osobę usług, nie ma cech działalności gospodarczej, ponieważ podjętym przez wnioskodawcę działaniom nie można przypisać ani zawodowego, ani zarobkowego charakteru, ani też rzeczywistego, a nie tylko pozorowanego, zamiaru uczestnictwa w obrocie gospodarczym, czego zaprzeczeniem są działania jednorazowe, okazjonalne, ale, przede wszystkim, zupełnie amatorskie. Rozpoczęcie działalności gospodarczej, powinno być, bowiem, działaniem konsekwentnym i przemyślanym, pod względem organizacyjnym, technicznym, ekonomicznym, finansowym, marketingowym, handlowym itd. Działania podjęte przez wnioskodawcę niewątpliwie nie odpowiadają powyższym warunkom.

Z materiału dowodowego nie wynika jakiegokolwiek , tym bardziej ekonomiczne , uzasadnienie decyzji wnioskodawcy prowadzenia działalności od 8 listopada 2017 r. Wszystko to z kolei może prowadzić do wniosku, że z założenia wynik finansowy działalności nie był istotny. Może też wskazywać na intencję (element subiektywny) nie tyle podjęcia i wykonywania zarobkowej działalności gospodarczej, lecz włączenia do systemu ubezpieczeń społecznych w celu uzyskania świadczeń (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 13 września 2016 r., I UK 455/15). Jednakże uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego nie może być jedyną przesłanką prowadzenia działalności gospodarczej. W takiej, bowiem, sytuacji, prowadzenie działalności gospodarczej, a ściślej realizowanie jednego z aspektów tej działalności, czyli osiąganie zysku, polegałoby tylko na pozyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Tymczasem świadczenia z ubezpieczenia, mają być, w istocie czymś wtórnym, wobec przyczyny powstania ubezpieczenia, jaką jest prowadzenie działalności gospodarczej. Oczywiście, mogą się zdarzyć liczne sytuacje, kiedy zysk z działalności nie będzie osiągnięty. Tym niemniej, musiałby wcześniej, wystąpić realny zamiar prowadzenia działalności, a, w konsekwencji, jej prowadzenie. I to takiej działalności, która mieści w definicjach zawartych w ww. ustawach. Czym innym jest bowiem ryzyko w działalności gospodarczej, a czym

innym świadome podejmowanie działań, które trzeba by ocenić jako skrajnie nieracjonalne, gdyby uznać je za prowadzenie działalności gospodarczej. Te nieracjonalne działania, były w istocie racjonalne z tego tylko względu, że nie były podjęte w celu rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej, lecz pozorowania jej dla osiągnięcia świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Motywem podjęcia działalności gospodarczej może być uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Świadczenia te mogą być uwzględniane w całościowym bilansie opłacalności. Jednak aby uznać, że podjęcie tej działalności nastąpiło - w pierwszym rzędzie - muszą wystąpić realne działania z rzeczywistym zamiarem wykonywania działalności. Nie można natomiast uznawać za prowadzenie działalności gospodarczej sytuacji, kiedy nie ma zamiaru prowadzenia zorganizowanej i zawodowej działalności nakierowanej na osiągnięcie zysku, a prowadzenie działalności ma polegać tylko na uzyskiwaniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Nastąpiło by tu odwrócenie oczekiwanego związku przyczynowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 grudnia 2014 r., III Aua 878/14).

Ogół okoliczności nakazuje, zatem, przyjąć, że wnioskodawca, działalności gospodarczej od 8 listopada 2017 r. , faktycznie nie prowadził , gdyż, jedynie okazjonalnie, wykonywał czynności, będące przedmiotem, zarejestrowanej działalności gospodarczej . Działalność wnioskodawcy nie miała, zatem, charakteru zorganizowanego, nie była nastawiona na ciągłość ani zarobkowy charakter. Wskazane okoliczności świadczą wyraźnie , że jedynym determinantem zachowania wnioskodawcy była chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego.

Reasumując, czynności wykonane przez wnioskodawcę nie świadczą o zorganizowanym prowadzeniu działalności gospodarczej w sposób ciągły i zarobkowy. Czynności te okazjonalne, mogły być wykonane w ramach umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usług. Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy uznał, że skoro odwołujący faktycznie nie prowadził w sposób zorganizowany i stały , pozarolniczej działalności gospodarczej od dnia 8 listopada 2017 r., to Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo uznał, że w tym okresie nie podlegał on obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c. zasądzając od P. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwoty 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. , poz.265).

S.B.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy